

Sygn. akt VI Ka 411/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał

SO Andrzej Wieja

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 r.

sprawy **K. P.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 2 kk

z powodu apelacji, wniesionych przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 13 czerwca 2014 r. sygn. akt II K 428/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. P. w ten sposób, iż przyjmuje, że przypisany mu czyn stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikuje go z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (1) kwotę 516, 60 zł w tym 96, 60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn.akt VI Ka 411/14

UZASADNIENIE

K. P. został oskarżony o to, że:

w dniu 6 lutego 2014r. w J., po uprzednim wyłamaniu drzwi od pomieszczenia gospodarczego budynku dostał się do części mieszkalnej skąd zabrał w celu przywłaszczenia dwa zegarki, srebrny pierścionek i inną biżuterie o łącznej wartości 130 zł, czym działał na szkodę M. K. (2) i M. B., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym:

a). wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 05 stycznia 2004 r. w sprawie sygn. akt II K 329/03 za występki z art. 279 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia

wolności, za występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którym orzeczono karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

b). wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 27 lutego 2004 r. w sprawie sygn. akt II K 38/04 za występki z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za występki z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którym orzeczono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

wyroki opisane w pkt a i b objęte zostały wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie sygn. akt II K 63/04 którym wymierzono oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 03.10.2003 r. do 05.01.2004 r., od 25.09.2006 r. do 06.08.2007 r. i od 31.08.2007 r. do 18.07.2010 r.

c). wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 26 listopada 2007 r. w sprawie sygn. akt II K 771/07 za m.in. występki z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, za występki z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, za występki z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którym orzeczono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 18.07.2010 r. do 12.12.2013 r.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 13 czerwca 2014r. w sprawie II K 428/14:

I. uznał oskarżonego **K. P.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku tj. występkę z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **K. P.** okres tymczasowego aresztowania od dnia 06 lutego 2014 r. do dnia 13 czerwca 2014 r. przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jako równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (1) kwotę 504 zł plus 115,92 zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego **K. P.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z wyrokiem powyższym nie zgodził się oskarżony oraz jego obrońca.

Obrońca oskarżonego zarzucił orzeczeniu Sądu I instancji:

1. obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na niezastosowaniu treści art. 283 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk w sytuacji, gdy ustalone przez Sąd okoliczności w tym niska wartość zabranych przedmiotów prowadzą do wniosku, że w niniejszej sprawie zachodzi wypadek mniejszej wagi,

2. rażąco surowość orzeczonej kary jednego roku i czterech miesięcy bezwzględnie pozbawienia wolności na skutek pominięcia okoliczności pojednania się oskarżonego z pokrzywdzoną i uzgodnienia sposobu naprawienia szkody wyrządzonej w związku z przestępstwem a także niedostatecznego rozważania okoliczności przyznania się oskarżonego do zarzucanego mu czynu oraz faktu, że ostatni popełniony przez niego czyn zabroniony, za który orzeczono karę pozbawienia wolności miał miejsce w około siedmiu laty przed datą popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu co winno prowadzić do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na

podstawie art. 60§2 pkt 1 i 2 kk poprzez wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że czyn popełniony przez oskarżonego z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk stanowi wypadek mniejszej wagi, opisany w art. 283 kk i za to wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a także zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów obrony oskarżonego przed Sądem I instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym w wysokości według norm przepisanych wraz z podatkiem VAT, które to koszty nie zostały poniesione przez oskarżonego zarówno w części jak i w całości.

Apelację osobistą wywiódł również oskarżony K. P.. Zaskarżył on orzeczenie w części dotyczącej kary. Zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażącą surowość wymierzonej mu kary poprzez nieuwzględnienie przez sąd orzekający zmiany jego dotychczasowego postępowania. Wniósł o zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres 5 lat.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wspólny dla obydwóch wywiedzionych apelacji zarzut rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu K. P. kary pozbawienia wolności poprzez niezastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest zdaniem sądu odwoławczego zarzutem niezasadnym. K. P. jest bowiem osobą wielokrotnie karaną za przestępstwa przeciwko mieniu (dane o karalności k. 102 – 103, odpisy wyroków k.106 – 118, k. 124 – 125). Wielokrotnie też orzekano wobec niego kary pozbawienia wolności. Wymierzane wobec niego kary, jak i stosowane wobec niego środki oddziaływania w trakcie pobytów w zakładach karnych nie przyniosły pozytywnego efektu w postaci jego resocjalizacji o czym świadczy fakt, że przestępstwa w niniejszej sprawie dopuścił się on już w niespełna dwa miesiące od opuszczenia zakładu karnego po odbyciu wcześniej orzeczonej kary. Wskazywany zaś w apelacji obrońcy siedmioletni okres od popełnienia poprzedniego przestępstwa K. P. praktycznie w całości spędził w zakładach karnych odbywając kary orzeczone w sprawach II K 771/07 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze i II K 38/04 Sądu Rejonowego w Bolesławcu. W tej sytuacji w ocenie sądu odwoławczego nie sposób jest dostrzec w realiach przedmiotowej sprawy jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby zostać uznane za pozytywną prognozę w rozumieniu art. 69§1 i 2 k.k.

Na uwzględnienie natomiast zasługuje zarzut zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego, a mianowicie zarzut obrazy prawa materialnego – poprzez niezastosowanie art. 283 k.k. wobec ziszczenia się w sprawie okoliczności pozwalających na uznanie, iż zarzucany i przypisany oskarżonemu czyn stanowi wypadek mniejszej wagi.

Istota wypadku mniejszej wagi sprowadza się do szczególnej charakterystyki zachowania realizującego wszystkie znamiona przestępstwa określone w typie podstawowym, która sprawia, że taki czyn sprawcy stanowi przestępstwo zasługujące na łagodniejsze potraktowanie (łagodniejszą karę). Wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego wskazują, że z jednej strony sam czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości, z drugiej zaś jego sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa, aby stosować w stosunku do niego zwykłą karę przewidzianą za zrealizowane przez niego przestępstwo (zob. Małgorzata Dąbrowska – Kardas w Kodeks Karny Część Szczególna, Wyd. Zakamycze 2006). Powszechnie zarówno w nauce, jak i orzecznictwie przyjmuje się, że o przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują wszystkie te elementy i okoliczności czynu, które mają wpływ na wymiar kary. O przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu, ze szczególnym uwzględnieniem tych elementów, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wśród elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motywacja i cel działania sprawcy. Uwzględniać przy tym należy odcienie umyślności, premedytację, dokładność w przygotowaniu przestępstwa, upór w dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu, przypadkowość (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.10.1996r., sygn. V KK 79/96, OSNKW 1997, z. 3-4, poz.27). O przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki,

charakter i rozmiar szkody wyrządzonej, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu. Dla elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motyw i cel działania sprawcy. Stopień społecznej szkodliwości czynu jest podstawowym kryterium oceny czy dany czyn można zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29.09.2010r. sygn. II AKa 270/10, LEX nr 621279). Wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy znamiona przestępstwa, przede wszystkim przedmiotowe, cechują się niewysoką społeczną szkodliwością, zaś jego sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa, aby stosować wobec niego zwykłą karę przewidzianą za zrealizowane przez niego przestępstwo (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6.11.2008r., sygn. II AKa 163/08, KZS 2008/12/33).

K. P. w niniejszej sprawie dokonał włamania do niezamieszkałego budynku. Wcześniej w żaden sposób nie planował popełnienia przestępstwa. Kierował się zamiarem nagłym, który zrodził się w jego umyśle w momencie kiedy przechodził w jego pobliżu. Dom, do którego dokonał włamania nie był zabezpieczony w jakiś szczególny sposób, oskarżony dostał się do niego po wyłamaniu drzwi na parterze budynku. Dokonał on zaboru rzeczy o wartości jedynie 130zł., które to przedmioty zostały przez pokrzywdzone odzyskane. Niewątpliwie zatem w przedmiotowej sprawie ziściły się okoliczności pozwalające na uznanie, że inkryminowane zachowanie się oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi .

Dlatego też zaskarżony wyrok należało zmienić przez przyjęcie, że przypisany oskarżonemu czyn stanowi wypadek mniejszej wagi i zakwalifikować go z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k.

Na podstawie art. 283 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. sąd okręgowy wymierzył oskarżonemu K. P. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem sądu odwoławczego przy uwzględnieniu wyżej wskazanych okoliczności oraz uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego kara ta będzie odpowiednia aby osiągnąć cele o jakich mowa w art. 53 k.k.

W pozostałej części zaskarżony wyrok jako słuszny podlegał utrzymaniu w mocy.

W związku z udziałem w rozprawie odwoławczej obrońcy, który został oskarżonemu wyznaczony z urzędu sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (1) 516, 60zł. w tym 96,60zł. z tytułu podatku od towarów i usług, gdyż koszty tej obrony nie zostały przez oskarżonego opłacone.

Względy słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art.624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.).